

Lasse Budtz (S):

Jeg vil gerne til fru Pia Kjærsgaard sige, at jeg blankt indrømmer, at man ikke kan følge med i alt her i verden, og jeg skal være den første til at indrømme det. Men det må være sivet ind også hos fremskridtspartiets repræsentanter, at der ingen tvivl er om NATOs tilhørsforhold til socialdemokratiet og især omvendt. Vi mener helt klart, at Danmark skal være medlem af NATO, og at vort forsvar skal være en del af det, og jeg har vel nok sagt det et par hundrede gange her i tinget, så måske skulle det være gået op også for fremskridtspartiet.

Men man kan naturligvis diskutere, på hvilken måde man gavner den afspændingspolitiske og nedrustningspolitiske udvikling, og vi mener, at en af vejene er fodnoten, når regeringen ikke vil rette sig efter den enighed, der ellers er hos flertallet i dette folketing.

Spørgsmålet om enighed i det sikkerhedspolitiske udvalg er et meget ømtåligt problem på nuværende tidspunkt, hvor vi sidder og arbejder i udvalget. Socialdemokratiet vil også gerne nå til enighed om så meget som muligt, og jeg har forsøgt at antyde nogle gange, at dette at nå til enighed om f.eks. 8 punkter af 12 er bedre end ikke at nå til enighed om nogen. Men én måde at nå til enighed på er jo, at nogen også på højrefløjen bevæger sig. Der er nogle, der har forsøgt at bevæge sig lidt – det vil jeg såmænd gerne indrømme – men det er ikke meget, og venstre er det faktisk ikke.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jo, men jeg er overhovedet ikke i tvivl om NATOs tilhørsforhold til socialdemokratiet. Det, jeg gik op og anfægtede, var faktisk socialdemokratiets forhold til NATO. Det er det, jeg godt kan være i tvivl om ind imellem.

Gert Petersen (SF):

Jeg kunne godt have lyst til at minde om, at denne debat finder sted i skyggen af den største civile atomkatastrofe, verden har oplevet. Det blev helt klart, selv for de vantro, at når det drejer sig om atomkraft, sættes de mennesketrukne grænser ud af spillet. Jeg

synes – åbenbart modsat andre ordførere – at det er svært at føre denne debat, hvor vi behandler det, der er sket i det forløbne år, uden også at komme ind på den katastrofe og den problematik og de konklusioner, som kan drages.

For det første, at det var en overmåde lykkelig beslutning, vi traf, da et flertal definitivt afviste atomkraft i Danmark. I stedet for at halte bagefter blev Danmark derved et foregangsland.

For det andet, at Tjernobykatakstrofen understreger det dødsensfarlige i den ring af a-kraftværker, der er lagt omkring Danmark. Derfor er det rigtigt af os at kræve lukning af de nærmeste og indseende med de øvrige. Udnyttelse af atomkraft kan ikke betragtes som et rent nationalt anliggende.

For det tredje var den manglende forbedretthed en skandale. Man havde ladet sig lulle i søvn af såkaldte eksperters forsikringer om en utrolig sikkerhed. Værst stod det åbenbart til i Sovjetunionen. Her fik vi samtidig et indtryk af, hvordan lukkethed og myndighedernes frygt for åbent og ærligt og hurtigt at erkende en brutal sandhed over for befolkningen faktisk er uforeneligt med strukturen i et moderne, kompliceret samfund, hvor det har vidtrækkende følger, når bare et enkelt hjul løber løbsk.

Men heller ikke i vores egen del af Europa så det for godt ud: panikmeldinger og beroligende forsikringer krydsede hinanden, så folk til sidst hverken vidste ud eller ind. Autoriteterne kunne ikke blive enige om faregrænserne, og det var åbenbart, at frygten for at få atomkraften helt kompromitteret spillede ind i de meldinger, der kom fra myndigheder og autoriteter i Vesteuropa.

For det fjerde var der tale om en civil ulykke, frygtelig, men dog begrænset, langt fra det værst tænkelige; det kan gå meget værre. Men selv denne ulykke berørte millioner af mennesker, også i Vesteuropa. Radioaktivt nedfald kender ingen grænser.

Så kan man måske bedre forestille sig følgerne af en atomkrig. Selv om NATO fik affyret alt sit djævelskab, inden de andre fik svaret, ville også Vesteuropa blive ramt af en dødelig katastrofe, og selv om Sovjet fik affyret alle sine SS-20 raketter, uden at vi nåede at affyre én eneste, ville det være en frygtelig katastrofe også for Rusland. Så absurd er atomkrigen.